

Tinguem seny!

Un article publicat fa alguns dies per l'il·lustre i vellidós Gaziol, ens indueix a dedicar aquestes ratlles a una personalitat política, la popularitat de la qual avui està molt menys de moda que quan aquells dies d'excels sentimentalisme que precediren a la proclamació de la República.

Aquí les coses es succeeixen de forma que el temps i l'experiència no canvien la inconstància, de la qual tantes vegades havem donat proves, encimbellant fàcilment i ràpidament personatges als quals d'igual manera s'els enderroca tantost ens sentim presoners d'altra passió política.

Som un poble quina característica principal és la impressió exaltada en quant determinades circumstàncies ens fan creure que una persona reuneix aquelles virtuts que es requereixen per a ésser representant i portantveu de les nostres aspiracions. No sabem guardar la serenitat d'apreciació que ens hauria de fer tenir en compte que ahir, avui i demà no són més que uns punts en la ratlla de la vida dels pobles. Aquesta falta de criteri fonamentat i constant i la facilitat amb que ens oblidem de les coses, justifiquen la frase d'un capdill polític, de perfil semita, quan afirmava que a Catalunya el saber esperar és un factor casi decisiu per a guanyar les batalles.

Els que coneguim el fons i les maneres del polític que al·ludim en aquest article, no han tingut mai fe en respecte les virtuts de ciutadania amb què s'ha pretengut adornar-lo. La fama i l'autoritat, els homes públics han de conquistar-les en la lluita, i al personatge en qüestió varen ungir-lo graciosament quan la Solidaritat Catalana i gairebé per sorpresa, aprofitant-se hàbilment d'un insignificant problema provincial que irritava la seva unitat marcial, i quan li faltava poc per a complir els cinquanta anys, la meitat dels quals se'ls havia passat vivint tranquil·lament i en la més completa ortodòxia, al servei de l'Estat, del mateix Estat al qual després, no sabent despendre's de certs prejudicis personals, més o menys explicables, qualificava de tirànic i opressor.

La pompositat de la seva vida representativa és manifestació clara del seu esperit i de la falta de base de les seves exaltades propagandes.

Però en els moments que hem viscut i seguim vivint, la demostració més clara de la falta de sinceritat d'aquestes propagandes i dels seus compromisos queda públicament retratada en contemplar que en el luxós palau on viu, es rendeix culte a la religió catòlica, amb tota esplendor.

Aquest fet eloqüent, exposat únicament per a fonamentar les nostres apreciacions, podrà ésser rebut per els aduldors de casa y boca del *fetichisme*, al·legant certes disposicions de caràcter particular,

però nosaltres, emparant-nos en els seus propis arguments quan tractem de justificar més d'una barrabassada, hauríem de manifestar-los que si en la història contemporània de la nostra terra hi ha inscrit un 14 d'abril de 1931, no ho ha estat pas per a servir d'excusa a hipocresies i faltes, de ferma, digna i conscient responsabilitat política i ciutadana.

Pensem seriosament en la responsabilitat que tenim contreta davant la República, i mirant enlaire, imposem-nos i tinguem seny.

Normes electorals a tenir en compte en les eleccions del dia 19 de novembre

Convocades pel Govern de la República, en el seu decret del dia 9 del corrent, les eleccions a diputats a Corts del Parlament de la República, cal tenir present que es celebraran sota les normes següents:

Regeix la llei electoral de 27 de juliol de 1933, el decret de 8 de maig de 1933 i la llei de 8 d'agost de 1907, en la part en que aquestes dues darreres disposicions no han estat modificades.

Segons càlculs, Barcelona ciutat ha d'elegir 20 diputats, 16 per majoria i 4 per minoria; Barcelona-circumscripció, 14 diputats, 11 per majoria i 3 per minoria; Tarragona, 7 diputats, 5 per majoria i 2 per minoria; Lleida, 6 diputats, 4 per majoria i 2 per minoria; Girona, 7 diputats, 5 per majoria i 2 per minoria.

Per a ésser proclamat diputat, caldrà, a més a més d'aparèixer amb el major nombre de vots vàlids escrutats, que un o diversos dels candidats hagi obtingut el mínim del 40 per 100 dels referits vots. En aquest cas, si els altres candidats haguessin obtingut un nombre de vots superior al 20 per 100 dels vàlidament escrutats i entre aquells i aquests quedés cobert el nombre total de vacants a elegir, la proclamació abastaria tots els que reünissin aquestes condicions.

Si cap dels candidats no obtingués el 40 per 100 fixat, o la totalitat de les vacants no es cobrís, segons les normes abans esmentades, es celebrarà una elecció complementària el segon diumenge després de la primera elecció, o sigui el tres de desembre vinent. En aquesta elecció complementària solament es podran computar vots a aquells candidats que en la primera votació haguessin obtingut el 8 per 100 dels vots vàlidament escrutats. Quan en la primera elecció no obtingui cap dels candidats minoritaris el 8 per 100 dels vots vàlidament escrutats, quedarà lliure l'elecció en la segona volta pels llocs vacants. Si per a la segona elecció no hi ha altres candidats amb més del 8 per 100 de vots vàlidament escrutats que el nombre just de vacants, aquells quedaran proclamats definitivament.

Seràn electors els homes i les dones majors de 23 anys i que figurin en les llistes del Cens.

Totes les operacions electorals respecte a constitució de taules, votació i escrutini, tindran lloc de la mateixa manera que en les eleccions anteriors.

Les presents normes es refereixen exclusivament a les eleccions per a diputats a Corts i no a les que han de tenir lloc per a regidors de tots els Ajuntaments de Catalunya, les quals hauran de celebrar-se d'acord amb la Llei del Parlament català de 14 d'agost d'enquany i disposicions posteriors.

Una alcaldada

En una formosa ciutat vallesana. hi havia un industrial molt trempat, que tenia un pis per a llogar. El pis no era seu, però per la raó d'ésser de família seva, ell se'n cuidava.

Un dia, un empleat municipal d'aquella vella contrada, visità l'esmentat industrial perquè li ensenyés el pis; així es féu i l'empleat, agradat del pis, enc que petitó, però suficient per a encabir-hi la seva reduïda família, tancà el tracte, demanant-li l'industrial formalitzar-lo amb un contracte d'arrendament degudament firmat per ambdues parts, quedant-se'n una còpia cada ú.

Passats uns dies, l'industrial buscà l'empleat municipal per a notificar-li que li llurés la còpia del contracte que signaren, per a canviar-la per altra que ja portava feta, i que solament mancava firmar; l'empleat municipal quedà sorprès i arronsant les espatlles, abans de firmar volgué llegir el contracte que aquell li presentava.

Les condicions que estipulava en el contracte eren diverses. En cifrem un parell per mostra: Una, en que deia que el llogater no podia establir cap negoci de venda de robes (l'industrial ho és de robes i viu en el principal de la mateixa escala) i altra en què s'obliga el llogater a no fer obres en el pis sense el consentiment del propietari o qui el representi, i, en cas d'haver de pintar, venia obligat a fer-ho fer per un cunyat de l'industrial i germà del propietari del pis esmentat, que és pintor.

L'empleat municipal, fent la rialleta de conill, plegà cuidadosament el contracte i el retornà a l'eixerit industrial, negant-se a firmar, no valguent-hi res les bones paraules que aquest li adreçava.

Passats uns dies més, el nostre simpàtic empleat municipal, ocupat en els quefers propis del seu càrrec, es vegé sorprès per un timbre per conducte del qual l'Alcaldia reclamava la seva presència. Amatent, s'aixecà del seu lloc i féu via cap allí on se'l demanava.

La primera autoritat d'aquella ciutat vallesana, assentat còmodament en un esplèndid silló, feu entrar el seu subordinat i després d'haver estudiat diverses poses, es mig ajassà en son silló, i amb mirada furiosa i veu terrible, l'invità a que firmés aquell contracte d'arrendament, que no volgué firmar quan li presentà l'industrial.

L'empleat, el més humilment que pogué, s'hi negà, dient que no volia firmar, ja que en aquell contracte se'l lligava de tal faisó que ni l'Alcalde mateix el firmaria; ell ja en tenia un de firmat i ja n'hi havia prou.

Les cròniques no diuen el que pensaria l'empleat en veure el procedir d'un Alcalde que fa servir la seva autoritat per a coaccionar un empleat amb quefers d'indole privada; més, si les cròniques no ho diuen, ho direm nosaltres: és senzillament indigne que un Alcalde cacic com aquell volgués servir un seu amic a costa de la humiliació d'una persona que, per la seva condició d'empleat, de no ésser un home enter com el que ens ocupa, hauria estat anorreat per la grapa caciquista d'un Alcalde amb faldilles.

Preguem a tots els nostres amics i simpatitzants que desitgin servir d'Interventors i Apoderats en les properes eleccions, es serveixin posar-se en contacte amb el Comité Polític del nostre Centre.